

Zima je bila preveč dolgotrajna, spomladi pa skoraj sploh ni bilo. Koliko je bilo spomladnih dni, ki so bili deževni in hladni! Prepričani smo bili, da bomo morali čebelnjaro zarožiti vso spomlad, ker so se panji praznili namesto da bi se polnili. Drevje je sicer cvetelo, a vreme je bilo tako neugodno, da niso čebele nič nabrale. Prvi up je zasijal čebelarjem, ko je odprla svoje cvete akacija, ker je bilo vreme v tem času precej ugodno. Z akacijinim cvetom so si čebele toliko opomogle, da so nadomestile prejšnjo slabo pašo. Da je akacija letos dala res mnogo medu, naj nam pokaže naslednji primer: Nek čebelar na Murskem polju je tehtal panj, preden je začela cvetiti akacija in tudi po cvetju. Panj je bil za 14 kg težji. Torej so čebele nanosile toliko medu v teku akacijinega cvetenja. To je lep prirastek in če bosta potem še lipa in ajda dobro medili, bo letos dovolj medu in ne bo treba čebelarjem pitati svojih muh. Poudariti moramo še, da lani akacija ni dala od sebe ničesar, ker je bilo ravno v času najlepšega cvetja stalno deževno vreme, vendar pa je lani sadje dobro cvetelo, dočim je ajda umorila zgodnja slana. Čebelarji trdno upamo, da bomo v letošnjem skrajno slabo obetajočem letu vsaj mi zadovoljivo odrezali.

Požari

V noči je udarila strela med nevihto v gospodarsko poslopje posestnika Alojzija Boriška na Selu nad Polščnikom pri Litiji. Strela je poslopje vžgala in v hlevu ubila konja in vola. Vsega skupaj je bilo v hlevu devet glav živine, ki je niso mogli rešiti zaradi tega, ker so bila v hlev ena sama vrata in se je prav pred vrata takoj vsula goreča streha. Poleg živine so zgoreli tudi kmetijski stroji, vse orodje in vse žito ter še streha na hiši. Škoda je cenjena na 133.000 din, zavarovalnina pa znaša 5000 din.

Od udarca strele med nočno nevihto je bila hudo prizadeta hiška podružna cerkev sv. Mihaela v Razvanju pri Mariboru. Strela je udarila v stolp in vrgla iz njega zvonove. Zrušila in zažgala je tudi leseno stolpno ogrado. Gasilci so komaj oteli cerkev. Hudo prizadeta cerkva je iz leta 1111., je ena najstarejših in je bila dolgo časa sedež župnije Hoče.

V mariborski livarni in tovarni kovin, koje lastnik je g. Pengg, se je 18. junija vnela smola, katero segrevajo v posebni peči in prekuhajo v njej cevi iz posebne lepene. Mariborska gasilska četa je ogenj udušila. Na peči, strehi in uničenem materialu ima podjetje 80.000 din škoda, ki je krita z zavarovalnino.

V vasi Rošnja na Dravskem polju pri Ptujju je izbruhnil ogenj v hiši posestnika Lovrenca Pesek. S hišo vred je zgorela tudi oprema. Plameni so presegli na gospodarsko poslopje sosedja Franca Dobnika in ga vpepelili.

Med neurjem je udarila strela v gospodarsko poslopje posestnika Jožefa Konrada na Drava-

nji, občina Sv. Benedikt v Slov. goricah. V hipu so zajeli ognjeni zublji vse poslopje in uničili skedenj ter ostreže. Orodje, stroje in živino so rešili z vso požrtvovalnostjo bližnji sosedje. Škoda je okrog 15.000 din, medtem ko je bil posestnik zavarovan le za 4000 din.

V Bačkovi pri Sv. Benediktu v Slov. goricah je udarila strela v gospodarsko poslopje posestnika Jožefa Konrada. Ker je bilo poslopje krito s slamo, je kljub malomu pogorelo. Domači in sosedje so rešili živino, vse drugo je postalo žrtev plamenov. Pogorelec je oškodovan za 25.000 din, zavarovalnina znaša 4000 din.

Kam bomo še prišli? V Dogašah ob Ptujski cesti v okolici Maribora so nabirali zadnje nedeljo otroci borovnice. Med njimi sta bili tudi šest- in osemletni hčerki delavca Franca Kavčiča iz Dogaš. Proti poldnevju sta se namenili dekletci z nabranimi borovnicami proti domu. Naenkrat je hotel šestletni idi Kavčič iztrgati podivjani fant košarico iz rok. Ker se je dekletce uprlo nasilju, ga je sunil tako hudo, da je padlo, priletelo s sencem ob kamen in bilo mrtvo. Njena osemletna sestra je dvignila s tal sestrico in jo odnesla do bližnje gospe s sporočilom, da Ida ne diha več. Ves trud z umetnim dihanjem je bil zaman. Divjak, ki je povzročil v surovosti grozno dejanje, je 12 letni Anton Kac, sin delavke, ki je bil čez počitnice za pastirja pri posestniku Francu Prošmanu v Dogašah. Ta primer nam kaže, kako je na žalost posurovela že ljudskošolska mladina, ki raste brez prave vzgoje staršev.

Nepoboljšljiv. Ivan Žunkovič iz Limbuša pri Mariboru je bil že enkrat kaznovan radi tatvine. Iz kaznilnice se ga izpustili na pogojni dopust. Zadnje dni so ga orožniki zopet prijeli, ker je vlomil v stanovanje posestnika Antona Jauka v Limbušu, kateremu je odnesel iz omare 700 din. Jauk je izjavil, da mu je zmanjkalo v zadnjem času do 2000 din in nekaj predmetov. Aretirani Žunkovič priznava tatvino 700 din, ostalo pa zanika.

Nakovala niso varna pred predolgimi prsti. Iz neke nove stavbe v Dr. Medvedovi ulici v Mariboru je nekdo ukradel ključavničarskemu mojstru Karlu Hitzlu 1000 din vredno nakovalo.

Trije kuhiki lesa ukradeni. Posestnik Andrej Osrajnik je prijavil orožnikom v Ribnici na Pohorju, da mu je nekdo ukradel iz gozda tri kuhike 1000 din vrednega lesa. Orožniki so imeli kmalu storilca v osebi nekega L. K., ki je les koj prodal, a zanika vsako krivdo in jo valja na drugo osebo.

Okraden posestnik. V opoldanskem času je bilo na Malni pri Sv. Juriju v Slov. goricah vlomljeno v hišo posestnika Franca Lorberja. Tat je odnesel 3300 din gotovine. Ni se pa dotaknil

6000 din, katere je imel Lorber še skrite. Najbrž se je tatu mudilo, da ni imel časa za nadaljnje brskanje ter iskanje. Tatu so morale biti dobro znane Lorberjeve hišne razmere.

Vlomilec okradel posojilniško blagajno. V škocjanu pri Turjaku na Dolenjskem je posojilnica v župnišču. Soba z blagajno je v prvem nadstropju in močno zaklenjena. Vlomilec je porabil priliko, ko je bila sv. maša in je vlomil v posojilniške prostore z močnim železom. Odnesel je iz posojilniške blagajne 8000 din, iz cerkvene 1000 din, župniku 120 din, samokres in srebrno uro z verižico. Vlom v škocijansko župnišče je priznal zadnje dni v Ljubljani prijati vlomilec Tekavec, ki je padel v roke pravice v Rožni dolini po pravi revolverski bitki s stražniki in zasledovalci.

Obstreljen na tujem vrtu. Nič mladim fantom tako ne diši, kakor tuje češnje, katerih se radi lotijo v nočeh iz mladostne objestnosti. Pri nedovoljenih nočnih obiskih tujih vrtov ali sadoznanikov pride pogosto do neprijetnih srečanj in celo do nevarnega obstrela, kakor se je to zgodilo v minulem tednu v Devici Mariji v Polju pri Ljubljani. Trije vaški fantje so se spazili v noči na vrt železniškega uradnika Sedlačka, katerega je vznemirilo čudno lomastenje. Odprl je okno in zaklical: »Kdo je?« Ker ni bilo nobenega odgovora, je ustrelil na alepo proti grmu na vrtu. Ko se je zgubil pok, sta skočila dva preko plotu, iz grma pa se je oglasil bolesten stok. Sedlaček je koj pihel proti grmu in je našel v njem obstreljenega delavca Franca Kobilšeka, ki stane v D. M. v Polju. Nudil mu je prvo pomoč in poklical ljubljanske reševalce, kateri so ga prepeljali v bolnišnico, kjer so ugotovili, da ga je pogodila krogla v hrbet in da je poškodba prav resna.

Tolovaj pobil in izropal staro posestnico. Neznani tolovaj je pričakal v Ločah pri Poljčanah 68 letno Nežo Juteršnik, ženo posestnika, in jo je pobil s kolom ter izropal stanovanje. Napad na je imela toliko moči, da je vpila na pomoč, česar se je razbojnik ustrašil ter pobegnil. Juteršnikovo so prepeljali v mariborsko bolnišnico.

Celjsko sodišče je izreklo dve obsodbi. V Celju je dajal na okrožnem sodišču odgovor 20 letni čevljarški pomočnik Ludovik Goričan iz Okiške vasi pri Oplotnici, ker je napadel 10. maja v gozdu Janeza Breznika, ga udaril z ročico po glavi in ga tako poškodoval, da je udarjeni umrl. Goričan je bil obsojen na 4 leta ječe. — Isti dan se je zagovarjal pred celjskimi sodniki 19 letni Ivan Hlupič. Dne 17. maja je imenovan v Zbelovski gori pri Ločah s kolom udaril Juteršek Nežo po glavi tako hudo, da je postala radi chromelosti za delo trajno nesposobna. Hlupiču so prisodili 2 leti in 1 mesec strogega zapora.

Velika železniška nesreča ob severni meji

Na železniški progi Maribor—Št. Ilj v Slov. goricah se je zgodila 21. junija okrog pol šestih zjutraj velika železniška nesreča med

Pesnico in Cirknico. Tam, kjer gre cesta proti Grahornikovemu veleposestvu in križa železniško progo blizu železniškega prelaza na

»Preveč se ti mudi. Jaz se dobro počutim v tvoji družbi.«

Nataša se je stresla. Spomnila se je na to, da jo je Karanzin svojčas že nadlegoval. Kaj neki hoče od nje? Čakala je.

»Ali si tako želiš smrt?« je on vprašal.

»Kaj hočeš s tem reči?«

»Zahtevala si, naj te sprejmejo za talca namesto Alekseja Andrejeva, toda če pristaneš na to, da postaneš moja žena, te bom rešil smrti.«

Nataša je molčala. Karanzinova ponudba je bila tako prostaška, da ni našla besed za odgovor.

Karanzin je mislil, da Nataša razmišlja o njegovem predlogu. Da bi pospešil njeno odločitev, je dejal:

»Ne premišluj dolgo! Ali moreš železi večjo srečo in čast, kakor je boš deležna, če postaneš žena predsednika sovjeta! Razen tega pa rešiš svojo glavo!«

Ona ga je pogledala.

»Dobro veš, da morajo umreti trije ljudje!« je rekla.

»Vem! Zaradi tega se ne vznemirjam! Jaz se bom že pobrigal za tretjega talca... Nataša, veš, da si se mi vedno dopadla. Ne bodi nespametna! Pusti druge, naj gredo v svoje prazno nebo, ti pa ostani z menoj v mirnem kotičku rdečega raja!«

»Molči!« je prezirljivo odvrnila Nataša.

»Odbijaš moj predlog?«

»Da!«

Karanzin je zardel od jeze.

»Marš, blede psica, k onima zločincema, ki sta se drznila nasprotovati boljševismu!«

Zgrabil jo je za rame. Nataša se ni upirala. Mirno je dovolila, da jo je vlekel iz sobe.

Karanzin je odprl vrata, pred katerimi sta stala dva konjenika. Potem pa je tako močno sunil Natašo, da bi skoraj padla pri vstopu v sobo, katero je slabo razsvetljevala dogorevajoča sveča.

Fedor in Peter, ki sta sedela na klopi in skrivala obraze v dlani, sta vstala, ko sta slišala, da so se vrata odprla. Misli sta, da ju bodo peljali na morišče, kakor so storili z Aleksejem. Toda kako veliko je bilo njuno začudenje, ko sta zagledala Natašo!

Vrata so se zaprla.

Nekaj časa so se vsi trije molče gledali. Potem pa sta oba hitela k Nataši. Fedor jo je objel, Peter pa je poljubljal njene roke.

Ko se je Fedor nekoliko zbral, se je vprašujoče zagledal v Natašine črne oči. Ni mogel razumeti, kako je prišla sem. Najbrž si je izposlovala dovoljenje za kratek obisk! Naglo ji je stavil vprašanja, ona pa mu je počasi odgovarjala.

Mirno mu je rekla:

»Fedor, prišla sem ti povedat, da tvoj oče ne bo ustreljen.«

Washingtonov stol. Ko

so prišli veliko vlomilsko tolpo v Njujorku, je policija izsledila prodajalca ukradenega blaga, ki je imel celo skladišče takšnega blaga. V oddelku za pohištvo so našli starinski stol, ki mu spočetka niso pripisovali nobene vrednosti. Potem se je pa izkazalo, da je to bil stol prvega ameriškega državnega predsednika Washingtona, ki je izginil na neznan način iz ameriškega narodnega muzeja. Prodajalec ukradenega blaga je priznal, da je ta stol kupil od tatov, ki niso poznali njegove velike vrednosti, za dolar.

V Bostonu v Združenih ameriških državah je neki bogataš tik pred smrtjo dvignil ves denar iz banke in ga sežgal v peči, da bi se nihče ne veselil na njegov račun.

(Konec sledi)